

TURIST- OG SPORTSFISKE

AV DIREKTØR R. BREKKE

Jeg tror ikke på en sådan kombinasjon. Enten er man turist eller så er man sportsfisker. Naturgleden har de felles, men hensikten med å søke ut i naturen er ikke den samme for dem. Turisten vil ferdes omkring — stadig se nye trakter. Sportsfiskeren vil søke det sted hvor hans fiskelyst kan tilfredsstillles, og bli der. Men turisten befatter sig ofte med sportsfiske, og det kan da kanskje være av interesse for ham å vite hvordan en sportsfisker vilde ruste sig ut og bære sig ad hvis *han var nødt til* å ferdes omkring som en turist.

Dette med utrustning har alltid en ubehagelig forbindelse med økonomien. Jeg må derfor operere med alternativer. Hvis utgiften spilte en underordnet rolle, vilde jeg anskaffe mig en Hardy's «All in One» stang i solid aluminiumsfutteral forsynt med rem så den kan bæres som et gevær.

Denne stang gir ved forskjellig sammensetning av dens bestanddeler 2 fluestenger og 2 slukkastestenger. Man har dermed en almindelig fluestang på 10 fot til bruk under kastning i vann og større elver, 1 liten fluestang på 7 fot som gir god sport i en bekk med mindre fisk og 2 utmerkede slukkastestenger, alt efter det behov som øieblikkets situasjon skaper. En slik stang med Futteral koster ca. £ 10.10.0*). Som snelle vilde jeg ha en Hardy's Perfect med 2 ruller. På den ene rulle vilde jeg ha tom for våtfluefiske og på den annen rulle tom for tørrfluefiske. Rullene

*) Kun en stang ad gangen.

kan meget lett vint skiftes ut. Dertil en slukkastesnelle med tynn kastetom. Håv vilde jeg ikke gå og bære på. Derimot vilde jeg innrette en skruesnitting på min vandringsstav og anskaffe en kveiteangel som kunde skrues inn når det var nødvendig. Er fisken på en mark og derunder kan den lett vint landes uten håv, og er den større er en fin klepp like lett vint som en håv.

I tillegg til det almindelige utstyr for våtfluefiske vil utstyr for tørrfluefiske og slukkastning ikke ta megen plass i sekken. For tørrfluefiske må man foruten den spesielle tom til dette bruk ha med endel tørrfluer, talg til smøring av snoren og rensed parafin til fluene. Selve teknikken ved tørrfluefiske må man lære av noen som kan det. Det tar for lang tid å lære sig det selv. For trønderske turister er adgangen hertil lettet ved den instruksjon som gis av Trondhjems jeger- og fiskerforening.

Det samme gjelder slukkastning. Utstyret er meget enkelt. Endel Hilmanlodder av forskjellige vekter og endel gitarstrenger av tykkelse E samt endel løse svirvler så man til enhver tid kan lage sine egne små fortømmer som ikke bør være mere enn 20—30 cm lange.

For den som finner en «All in One» stang for dyrebar kan anskaffelsen av en slukspiss til hans almindelige fluestang gjøre omtrent samme nytte. Futteral kan hjemmelages av blikk. Jeg vilde aldri begi mig ut på vandring uten en sådan beskyttelse av min fiskestang. Og jeg tenker nok det er mange som av bitter erfaring vil gi mig medhold i denne forsiktighetsregel. Går man og bærer en tynn fiskestang i hånden eller har den stikkende ut av sekken er faren for brudd og skade overhengende. Legger man fra sig en spiss under fiske, så har man de største chanser for at noen andre trækker på den hvis man er så heldig å undgå det selv. Den slags uhell kan være skjebnesvangre og sette turisten helt ut av betraktning som sportsfisker. Bærer man en sammensatt stang, må den alltid bæres med spissen bakover.

En turist ferdes omkring i allslags vær. Kommer han frem til en fiskeplass i fiskevær i vind eller vind og regn, bør han holde sig til det almindelige våtfluefiske. Dette er under disse forhold mest effektivt. Likeså vil våtfluefisket være best i bekker og elver med sterk strøm. Våtfluefiske er alltid det lett vinteste,

og kun i de tilfeller hvor den våte flue ingen chanser har, vil tørrflue og slukkastning være på sin plass.

Er det blikkende stille vil man ofte kunne oppleve at ørret som man ser tar føde til sig ikke viser noen interesse for en våt flue. Under slike forhold kan tørrfluen fiske utmerket. Treffer man ringen etter en fisk som nettop har vært i vass-yten, så er man næsten sikker på at den tar tørrfluen. Under tørrfluefiske gjelder det å holde sig godt skjult for fisken og å kaste med solen i ansiktet. Skygge som kastes utover vannet umuliggjør fisket. I elver med sakteflytende dype kulper er tørrfluen overlegen, men den bør kastes nedefra og opover.

Slukfiske forutsetter at fiskeren kan sende sin sluk sikkert minst ca. 30 meter ut. I vann og tjern og kulper hvor det er dypt helt inn til land er slukkastning meget effektivt. I stille blankt vær bør man la sluken gå så dypt som mulig. Dette fiske gir som oftest den største fisk. Her gjelder det samme som ved alt annet sportsfiske: man bør stå lavest mulig og ikke kaste skygge på det vann man fisker i.

En turist vil ofte oppleve å få se fjellvann i stille vær dekket med tusener av insekter og insektlik. Han ser ingen fisk interessere sig for denne herlighet og går ut fra at vannet er fisketomt. Det trenger slett ikke være tilfelle, men situasjonen må oftere opfattes som bevis for at det er et næringsrikt vann med forholdsvis fattig fiskebestand. I slike vann har fisken «faste måltider», og den som ikke kjenner disse måltider vil ingen chance ha til å få fisk. Kjenner man måltidene vil slike vann ofte gi rikt fiske og bestandig stor fin ørret. Slukkastning kan under sådanne forhold gi utmerkede resultater. I andre vann, hvor forholdet er omvendt, hvor fiskerikdommen er stor i forhold til næringen, vil en fluefisker alltid kunne gjøre regning på fisk, men til gjengjeld er kvaliteten mindre god.

Kommer man til et vann som er rammet inn av siv eller andre vannplanter, bør man kaste med bare én flue. Bruker man 2 eller flere vil de ledige fluer feste sig til plantene når fisken skal landes, og dette fører i de fleste tilfelle til brudd på fortommen.

Våtflue bør i almindelighet fiskes dypt i kaldt vann når man ikke ser fisken i vass-yten. Lær å kaste langt ved skytning av

tom. Det sparer stangen og øker chansen til å få fisk. Trekk tommen inn med venstre hånd helt til noen meter fra stangspisen. Fisken følger ofte med helt inn til land og hugger først når det formodede insekt nærmer sig landet og redningen.

De fleste turister har vel nu i sitt utstyr en stekepanne så ørreten kan stekes på almindelig måte. Hvis man finner det romantisk å tilberede den på villmannsvis, er etter min mening den beste fremgangsmåte å tulle den tett inn i papir og legge den på glørne. Innvoldene bør da fjernes på den måte at hullet i maven blir minst mulig, og innvoldene erstattes med en god klatt smør.

R. Brekke.